

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 1, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3290](#) 11-12-2025

Wanbeleid bij Centric

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3301](#) 11-12-2025

Wanbeleid bij Oranjewoud en Strukton

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2954](#) 23-10-2025

Climalevel Holding c.s./United Zero

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2912](#) 06-10-2025

Wederzijds verzoek tot uitstoting; één van beide verzoeken wordt toegewezen

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2606](#) 16-09-2025

De Sage bij i3 continues

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2101](#) 29-07-2025

Geen bestuurdersaansprakelijkheid wegens misbruik van faillissementsrecht

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:22543](#) 26-11-2025

Barthel q.q./Bestuurder en beleidsbepaler - Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod. Met wenk

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:13819](#) 26-11-2025

Aansprakelijkheid vereffenaar afgewezen

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:6626](#) 29-08-2025

Certificaathouder en bestuurder/Bestuurder STAK – ontslag, statutenwijziging en benoeming bestuurders

RECHTSPRAAK

Climalevel Holding c.s./United Zero

Een DGA en een medeaandeelhouder verkopen een deel van hun belangen in een onderneming die zich bezighoudt met de installatie van warmte- en klimaatsystemen met als doel de onderneming verder te laten groeien. De koopovereenkomst wordt gesloten met een investeringsmaatschappij die actief is in de installatiebranche. Al snel na de koopovereenkomst ontstaat onenigheid over de nakoming van afspraken. De spanningen nemen verder toe als er acute liquiditeitsproblemen ontstaan bij de werkmaatschappijen en de onrust op de werkvloer toeneemt. Partijen stappen naar de OK met verzoeken tot uittreding, uitstoting en enquête. De OK oordeelt dat de investeerder ernstig is tekortgeschoten in haar verplichtingen en dat de verkopers door de gedragingen van de investeerder zodanig in hun rechten en belangen zijn geschaad, dat het voortduren van hun aandeelhouderschap in redelijkheid niet van hen kan worden gevergd. Het verzoek tot uittreding wordt toegewezen. De OK beslist voorts dat zij niet reeds in deze beschikking een deskundigenonderzoek voor de waardering van de aandelen gelast. In plaats daarvan stelt zij partijen in de gelegenheid te onderzoeken of de vertraging en de kosten die gepaard gaan met een deskundigenonderzoek vermeden kunnen worden door daarover onderling afspraken te maken.

Inleiding en achtergrond

De oprichter van een eenmanszaak ('de DGA') richt in 2007 Climalevel Holding BV ('de Holding') op, waarin hij twee werkmaatschappijen (Climalevel Nederland BV en Comfort & Warmte X BV) exploiteert ('de Vennootschappen'). De Vennootschappen houden zich bezig met de installatie van warmte- en klimaatsystemen. Zes jaar na de oprichting verkoopt de

Holding 4,99% van haar aandelen in de Vennootschappen aan een derde ('de Minderheidsaandeelhouder').

In 2022 gaan de Holding en de Minderheidsaandeelhouder ('Holding c.s.') op zoek naar een kandidaat die de vennootschap zou kunnen overnemen om de onderneming te kunnen laten doorgroeien naar een hogere omzet. In 2023 verkoopt de Holding 51% van haar aandelen in de Vennootschappen aan United Zero B.V. ('United Zero'), een in 2021 opgerichte investeringsmaatschappij binnen de installatiebranche, die uitdraagt dat zij een zogenoemde *buy-and-build*-strategie heeft. De Holding en United Zero komen overeen dat de overige aandelen van de Holding in de Vennootschappen in vier jaarlijkse tranches zullen worden verkocht en geleverd aan United Zero. De koopprijs van ieder van de tranches wordt in de koopovereenkomst bepaald op een evenredig deel van de waarde van alle aandelen, waarbij de koopovereenkomst voorziet in de berekening van de waarde.

Vanaf het jaar waarin United Zero toetreedt, ontstaat toenemende wrijving tussen United Zero en de DGA. Zo is de DGA onder meer ontevreden over het uitblijven van voldoende initiatieven van de zijde van United Zero om de onderneming te laten groeien. United Zero meent op haar beurt dat bij de DGA onwil bestaat om zich aan de nieuwe verhoudingen aan te passen. In het jaar daarop, in 2024, breidt de problematiek zich verder uit. Zo worden de vennootschappen geconfronteerd met acute liquiditeitsproblemen door onder meer een achterstand in het factureren, ontvangen de Vennootschappen dwangbevelen van de belastingdienst wegens achterstallige betalingen van de loonheffingsaanslagen en ontstaat ook op de werkvloer toenemende onrust. Na een schorsing van de DGA door United Zero en diverse brieven en verwijten over en weer, wordt een verzoekschriftprocedure aanhangig gemaakt bij de OK.

Verzoeken aan OK

De Holding c.s. en United Zero doen diverse verzoeken bij de OK. Holding c.s. doen een verzoek tot uittreding op de voet van artikel 2:343 BW en United Zero doet een verzoek de Holding te mogen uitstoten op grond van artikel 2:336a BW. Daarnaast doen zowel Holding c.s. als United Zero een enquêteverzoek en verzoeken Holding c.s. de OK diverse voorlopige voorzieningen te treffen. Deze voorlopige voorzieningen houden kort gezegd in dat de betrokkenheid van United Zero in de dagelijkse gang van zaken bij de Vennootschappen wordt geschorst. Ook worden diverse vorderingen ingesteld op grond van verschillende overeenkomsten die tussen de bij deze procedure betrokken partijen zijn gesloten, waaronder een managementovereenkomst, een aandeelhoudersovereenkomst en een verkoperslening die de Holding aan United Zero heeft verstrekt.

Oordeel OK

De OK gaat eerst in op het uittredingsverzoek van Holding c.s. en het uitstotingsverzoek van United Zero. Ten aanzien van het uittredingsverzoek stelt de OK voorop dat dit verzoek kan worden toegewezen indien Holding c.s. door gedragingen van United Zero zodanig in hun rechten en belangen zijn geschaad dat het voortduren van hun aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van hen kan worden gevegd. Naar het oordeel van de OK is dit het geval. Daartoe overweegt de OK onder meer dat het United Zero zwaar moet worden aangerekend dat zij als enig bestuurder van de Vennootschappen niet heeft voldaan aan de verplichting uit de aandeelhoudersovereenkomst om tijdig een businessplan voor het daarop volgende boekjaar aan de algemene vergadering voor te leggen.

Daar komt bij dat United Zero naar het oordeel van de OK ook is tekortgeschoten in de nakoming van haar uit de aandeelhoudersovereenkomst voortvloeiende inspanningsverplichting om te bevorderen dat Rabobank de derdenhypotheken van de DGA zou vrijgeven. Ook dit rekent de OK United Zero zwaar aan tegen de achtergrond van de aard en de inhoud van de afspraken die partijen in mei 2023 met elkaar hebben gemaakt en het daaruit voortvloeiende risico voor de Holding/de DGA. Al met al zijn Holding c.s. door de genoemde gedragingen van United Zero zodanig in hun rechten en belangen geschaad, aldus de OK, dat het voortduren van hun aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van hen kan worden gevegd.

De OK oordeelt dat het verzoek tot uittreding toewijsbaar is. Bij deze achtergrond ziet de OK geen belang bij een beoordeling van het zelfstandige tegenverzoek van United Zero tot uitstoting van Holding. De OK heeft alle gronden die United Zero aan dit verzoek ten grondslag heeft gelegd betrokken bij de beoordeling van het verzoek tot uittreding van de Holding.

De OK beslist voorts dat zij niet reeds in deze beschikking een deskundigenonderzoek voor de waardering van de aandelen gelast. In plaats daarvan stelt zij partijen in de gelegenheid te onderzoeken of de vertraging en de kosten die gepaard gaan met een deskundigenonderzoek (deels) vermeden kunnen worden door het maken van een afspraak over de prijs waartegen United Zero de aandelen van Holding c.s. en het winstrecht van Holding zal overnemen dan wel een afspraak die de omvang van het deskundigenonderzoek beperkt. Met dat doel bepaalt de OK een nadere mondelinge behandeling van de zaak.

Ten aanzien van het enquêteverzoek en de voorlopige voorzieningen is de OK kort. De enquêteverzoeken worden niet behandeld, omdat deze subsidiair zijn ingediend, en het primaire uittredingsverzoek van Holding c.s. reeds is toegewezen. Het verzoek tot voorlopige

voorzieningen wordt afgewezen, kort gezegd omdat Holding c.s. de noodzaak hiertoe onvoldoende hebben toegelicht.

A. El Allaoui, december 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2954

Zaaknummer: 200.350.857/01 OK

Rechters: A.P. Wessels, W.A.H. Melissen, E. Loesberg, V.G. Moolenaar en F. Marring

Advocaten: A.G.J. van Rinsum, Y. Borrius, P.M.N. Verloop en H.C. Kok

Wetsartikelen: 2:343 BW en 2:336a BW

RECHTSPRAAK

Wanbeleid bij Oranjewoud en Strukton

Deze zaak betreft de tweede fase van de enquête naar het bestuur van Oranjewoud en Strukton. Sinds 2019 raakten deze vennootschappen in ernstige problemen door het handelen van Sanderink. Hij betrok de ondernemingen bij privéconflicten en handelde steeds eigenmachtinger. De governance verslechterde en het vertrouwen van commissarissen, accountants en banken verdween. Waarschuwingen over liquiditeit, verlieslatende projecten en interne beheersing werden structureel genegeerd. Bestuurders en commissarissen werden zonder overleg geschorst of ontslagen, wat de bestuurlijke stabiliteit verder ondermijnde. Accountant PwC beëindigde de samenwerking en banken stelden steeds strengere voorwaarden. De schorsing van Sanderink in maart 2023 bracht rust en stabiliteit binnen de organisaties. Na zijn vertrek verbeterden de governance, financiële controle en samenwerking aantoonbaar. Het onderzoeksverslag kwalificeert het handelen van Sanderink als wanbeleid en houdt hem daarvoor verantwoordelijk. De OK acht zijn terugkeer een reëel risico voor de continuïteit van Oranjewoud en Strukton, ontslaat hem daarom als bestuurder en handhaaft de overdracht van zijn aandelen voor vijf jaar om stabiliteit en continuïteit te waarborgen.

Partijen

Oranjewoud N.V. en Strukton Groep B.V. ('Verzoeksters') tegen Oranjewoud N.V. en Strukton Groep B.V. ('Verweersters'), DGA Investments B.V. en Sanderink ('Belanghebbenden') en de centrale ondernemingsraad (COR) van Strukton Groep N.V. ('Belanghebbende').

Het verloop van het geding

De OK heeft op 1 juni 2023 een onderzoek gelast naar het beleid en de gang van zaken bij Oranjewoud en Strukton over de periode van 1 januari 2019 tot 26 april 2023. Bij deze beschikking is Sanderink geschorst als bestuurder en zijn de door DGA Investments gehouden aandelen (met uitzondering van één aandeel) tijdelijk overgedragen aan de door de OK benoemde beheerder.

Verzoeksters hebben op 20 februari 2025 de OK verzocht vast te stellen dat in de onderzoeksperiode wanbeleid heeft plaatsgevonden bij Strukton en Oranjewoud en dat Sanderink als bestuurder hiervoor verantwoordelijk is. Daarnaast werd verzocht Sanderink te ontslaan, de overdracht van aandelen aan de beheerder voor een periode van vijf jaar te handhaven of een andere passende voorziening te treffen, en Oranjewoud en Strukton hoofdelijk te veroordelen in de proceskosten. De COR heeft dit verzoek ondersteund, terwijl Sanderink en DGA Investments geen verweer hebben gevoerd.

Inleiding en feiten

Oranjewoud is de holding van Strukton en Antea Group, waarbij Strukton actief is in bouw en spoorinfrastructuur en ingenieursdiensten levert. Strukton kende gedurende de onderzoeksperiode diverse interne uitdagingen, waaronder verlieslatende projecten, problemen met retentiegaranties in het Riyad Project en voortdurende onzekerheid bij banken en accountants. PwC beëindigde uiteindelijk de samenwerking wegens onvoldoende interne beheersing en governance, waarna Mazars als accountant werd aangesteld onder specifieke voorwaarden.

In de jaren 2019 tot en met 2023 ontstonden meerdere conflicten en kwesties binnen het bestuur. Sanderink trad tijdelijk terug als bestuurder bij Strukton, maar bleef feitelijk actief aanwezig. Diverse CFO's en commissarissen traden af of werden door Sanderink geschorst of ontslagen, vaak zonder overleg. Ondanks voortdurende zorgen van de raden van commissarissen over liquiditeit, governance, de financiële functie en de cashpositie, handhaafde Sanderink zich in een bestuurlijke rol en nam hij diverse besluiten zonder instemming van de RvC. Op 17 maart 2023 leidde dit tot zijn schorsing als bestuurder van Oranjewoud en Strukton, een besluit dat door de COR werd ondersteund. Pogingen van Sanderink om de schorsing ongedaan te maken via aandeelhoudersvergaderingen of juridische stappen bleven zonder inhoudelijke reactie.

Het onderzoeksverslag

Uit het onderzoek blijkt dat de samenwerking met Sanderink tot 2019 goed was, maar verslechterde na de FIOD-inval. Sindsdien nam Sanderink een steeds dominantere en wantrouwende rol aan, wat leidde tot conflicten met bestuurders, commissarissen en

accountants, juridische en financiële risico's en een gespannen werkklimaat.

Persoonlijke conflicten van Sanderink beïnvloedden het functioneren van Strukton en Oranjewoud. Grote verliezen bij projecten kwamen vaak pas laat aan het licht door gebrekkige interne controle en projectadministratie. Ook de relaties met het bankenconsortium en de accountants stonden onder druk. De schorsing van Sanderink in maart 2023 was cruciaal voor het herstellen van rust, verbeteren van governance en interne controles, en waarborgen van de continuïteit. Na deze maatregel verbeterde de situatie aanzienlijk, zowel financieel als organisatorisch.

De gronden van de beslissing

Het onderzoeksverslag toont dat Oranjewoud en Strukton sinds 2019 te maken hadden met teruglopende resultaten, onder druk staande liquiditeit en verlieslatende projecten zoals het RIVM-gebouw, het Riyad Project en het hoofdstation Groningen. De interne organisatie, financiële verslaglegging en governance waren gebrekkig, wat door PwC, Mazars en het bankenconsortium herhaaldelijk is aangekaart. Sanderink heeft deze waarschuwingen genegeerd en geen stappen ondernomen om de organisatie te versterken of toezicht te verbeteren.

Na de FIOD-inval in 2019 en de problemen met zijn ex-partner escaleerde Sanderinks wantrouwen en eigenmachtig gedrag. Hij betrok Strukton in privégeschillen, ontsloeg en schorste bestuurders zonder advies van de COR, en verzwakte daardoor de raad van commissarissen, waardoor de governance verder verslechterde.

De relatie met accountants en banken kwam onder druk te staan. PwC beëindigde haar diensten, het bankenconsortium zegde de kredietfaciliteit op, en Mazars stond op het punt de samenwerking te beëindigen vanwege onacceptabel gedrag van Sanderink, waaronder beschuldigingen en het ontslag van CFO's zonder gegronde reden.

Het gedrag van Sanderink gedurende de onderzoeksperiode was onvoorspelbaar, irrationeel en eigenmachtig en advies en waarschuwingen van commissarissen of externe partijen werden genegeerd. Het onderzoeksverslag concludeert dat dit handelen strijdig is met elementaire beginselen van verantwoord ondernemingsbestuur. De OK oordeelt dan ook dat er sprake is geweest van wanbeleid bij Oranjewoud en Strukton en dat Sanderink daarvoor als bestuurder verantwoordelijk is.

Voorzieningen

Verzoeksters hebben gevraagd Sanderink als bestuurder van Oranjewoud en Strukton te

ontslaan, omdat zijn terugkeer een reëel gevaar vormt voor de vennootschappen. De COR steunt dit verzoek en benadrukt dat sinds de schorsing van Sanderink rust, stabiliteit en constructieve samenwerking zijn hersteld, die bij zijn terugkeer ernstig zouden worden bedreigd. De OK concludeert dat het belang van de vennootschappen het ontslag van Sanderink noodzakelijk maakt. Zijn eigenmachtig en wanordelijk handelen in het verleden, gecombineerd met het ontbreken van inzicht in zijn aandeel in de problemen, maakt dat het bestuur bij hem niet in goede handen is. Bovendien zou zijn terugkeer de relatie met accountants en financiers ernstig schaden, wat de continuïteit van de vennootschappen in gevaar brengt.

Daarnaast is verzocht de overdracht van de aandelen van DGA Investments in Oranjewoud (minus één) voor vijf jaar te handhaven. Verzoeksters stellen dat het bestuur en de organisatie inmiddels versterkt zijn, de jaarrekeningen tot 2024 gecontroleerd zijn, en er een stabiele leiding is aangesteld bij Strukton. Ook is de financiële positie verbeterd, maar nog onvoldoende zelfstandig *bankable*. De lange termijn van vijf jaar is onder deze bijzondere omstandigheden gerechtvaardigd om continuïteit, stabiliteit en zekerheid voor werknemers en klanten te waarborgen.

De OK wijst de verzoeken toe en ziet geen aanleiding tot een kostenveroordeling, omdat Sanderink en DGA Investments geen verweer hebben gevoerd.

C. Stukker, december 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3301

Zaaknummer: 200.351.371/01 OK

Rechters: C.C. Meijer, W.A.H. Melissen, A.P. Wessels, A.J.C.C.M. Loonen, F. Marring en F.C.W. Wijffels

Advocaten: S.W.A.M. Visée, R.J.W. Analbers, M.H.C. Sinninghe Damsté, B.A. Spliet, V.L. Denswil en R.W.M. Schrijver

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid vereffenaar afgewezen

Deze zaak gaat over de aansprakelijkheid van de vereffenaar van een ontbonden rechtspersoon. Eisers houden gedaagden als vereffenaars aansprakelijk voor de schade die eisers stellen te hebben geleden. De rechtbank wijst de vorderingen van eisers in dit vonnis af omdat, kort gezegd, eisers niet duidelijk hebben gemaakt dat aan de vereisten voor aansprakelijkheid is voldaan.

Eisers zijn vennoten van een maatschap die bedrijfsruimte verhuurde aan Holland Lift International B.V. (in liquidatie) ('Holland Lift'). ProDelta Investments Partners B.V. ('ProDelta') hield via SMP International B.V. ('SMP') alle aandelen in Holland Lift. Gedaagde sub 1 was tot 22 augustus 2023 bestuurder van Holland Lift en SMP en werd na ontbinding van beide vennootschappen benoemd tot vereffenaar. De ontbinding van Holland Lift werd op 19 december 2023 in het handelsregister geregistreerd. Op 31 januari 2024 trad gedaagde sub 1 terug als vereffenaar; Hollips B.V. (dochter van ProDelta) nam deze rol over. Op 5 februari 2024 werd aan eisers meegedeeld dat Holland Lift vanaf maart 2024 geen huur meer zou betalen. Kort daarna stelde de maatschap ProDelta aansprakelijk. Op 9 april 2024 werden Holland Lift en SMP op verzoek van de vereffenaar failliet verklaard.

Eisers vorderden een verklaring voor recht dat gedaagde sub 1 en ProDelta onrechtmatig hebben gehandeld en aansprakelijk zijn voor schade wegens niet-nakoming van huurovereenkomsten. Eisers stellen dat beide partijen als formele en feitelijke vereffenaar onrechtmatig hebben gehandeld door onder meer geen faillissement aan te vragen op 22 augustus 2023, verzuimd hebben de huurovereenkomsten met wederzijds goedvinden af te wikkelen, selectieve betalingen hebben gedaan en niet hebben voldaan aan hun verplichting de schade van eisers te beperken.

De rechtbank stelt voorop dat een vereffenaar in beginsel dezelfde verplichtingen en aansprakelijkheid heeft als een bestuurder (art. 2:23a BW). Voor aansprakelijkheid geldt dezelfde hoge drempel als bij bestuurdersaansprakelijkheid: alleen bij zodanig onzorgvuldig handelen dat persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Volgens de rechtbank hebben eisers geen concrete feiten gesteld waaruit de rechtbank kan afleiden dat gedaagde sub 1 een dergelijk verwijt kan worden gemaakt. Zo is niet onderbouwd waarom het faillissement op 22 augustus 2023 aangevraagd had moeten worden. Tot gedaagde sub 1 als vereffenaar is gestopt, is Holland Lift haar verplichting gewoon nagekomen. Gedaagde sub 1 kan dus geen verwijt worden gemaakt. De rechtbank komt tot dezelfde conclusie wat betreft ProDelta. De verwijten zijn weinig concreet. Bovendien voldeed Holland Lift tot maart 2024 aan haar verplichtingen en is geprobeerd tot een regeling te komen.

De rechtbank wijst alle vorderingen af en veroordeelt eisers in de proceskosten van beide gedaagden (circa € 2.033 en € 2.094), vermeerderd met wettelijke rente.

A.M.H. Nolte, december 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:13819

Zaaknummer: C/15/356273 / HA ZA 24-488

Rechters: B. de Metz

Advocaten: L. Bijl, N.E. Bobbert en J. van den Brande

Wetsartikelen: 2:23a BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid wegens misbruik van faillissementsrecht

Een ex|werknemer van PGV meent primair dat de indirecte bestuurder in privé aansprakelijk is, omdat een faillissementstoestand is gecreëerd om de arbeidsrechtelijke bescherming te ontnemen aan de werknemer. Het hof oordeelt dat van een Spaanse villa-situatie geen sprake is, omdat de verweten handelingen zien op bestuurshandelingen. Bestuurdersaansprakelijkheid is ook niet aan de orde. Daarvoor is allereerst noodzakelijk dat de vennootschap zelf misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid om het faillissement aan te vragen, maar de vennootschap verkeerde naar het oordeel van het hof in de (niet-geregisseerde) toestand van te hebben opgehouden met betalen.

Met dit arrest komt (voorlopig) een einde aan een reeks procedures waarin appellant, een voormalige chauffeur van PGV (een onderdeel van het Princen-concern), procedeert vanwege zijn ontslag in het faillissement van PGV. In deze procedure vordert appellant een verklaring voor recht dat de (indirect) bestuurders van PGV onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld en aansprakelijk zijn voor zijn schade, met verwijzing naar de schadestaatprocedure. Hij stelt (opnieuw) dat misbruik is gemaakt van het faillissementsrecht: het faillissement zou uitsluitend of in elk geval hoofdzakelijk zijn aangevraagd om van hem af te komen en hem de normale arbeidsrechtelijke bescherming te onthouden.

Daarbij beroept appellant zich, onder verwijzing naar het *Spaanse villa*-arrest, primair op een zelfstandige onrechtmatige daad van de bestuurder in privé. De bestuurder zou via trucages en manipulaties een faillissementssituatie hebben gecreëerd. Het hof oordeelt dat al deze verweten handelingen – financiële keuzes binnen de groep en het aanvragen van het faillissement – uitsluitend zien op het handelen van de bestuurder in zijn hoedanigheid van (indirect) bestuurder van PGV. Er is geen sprake van ‘privéhandelen’ zoals in *Spaanse villa*,

zodat geen zelfstandige privéaansprakelijkheid uit onrechtmatige daad kan worden aangenomen. Het primaire beroep op *Spaanse villa* gaat dus niet op, aldus het hof.

Voor de subsidiaire grondslag (bestuurdersaansprakelijkheid) moet eerst vaststaan dat PGV zelf misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid het eigen faillissement aan te vragen. Daarbij acht het hof eerdere uitspraken van rechtbank Oost-Brabant (verzet tegen faillietverklaring) en de kantonrechter Limburg (procedure tegen de doorstarter) materieel richtinggevend, hoewel zij geen formele bindende kracht hebben omdat het niet om dezelfde partijen gaat (art. 236 Rv). Appellant heeft zich in deze procedures echter wel al kunnen uitlaten over de vraag of PGV misbruik heeft gemaakt van de bevoegdheid het eigen faillissement aan te vragen.

In allebei deze uitspraken wordt geoordeeld dat dit niet het geval is. PGV verkeerde namelijk in een niet-geregisseerde toestand van te hebben opgehouden te betalen, met aanhoudende verliezen, een fors negatief eigen vermogen en meerdere aanzienlijke opeisbare schulden.

Het hof onderzoekt vervolgens de door appellant in deze procedure aangevoerde nieuwe feiten, maar vindt deze onvoldoende concreet en begrijpelijk onderbouwd. Dit mede in het licht van de faillissementsverslagen van de curator en de gemotiveerde betwisting door de bestuurders. Alles bijeen kan volgens het hof niet worden geoordeeld dat in de verhouding tussen PGV en appellant sprake is geweest van misbruik van faillissementsrecht.

Omdat geen misbruik van bevoegdheid door PGV is vastgesteld, ontbreekt de grondslag voor bestuurdersaansprakelijkheid. Daarmee kunnen de bestuurders niet aansprakelijk worden gehouden voor de door appellant gestelde schade. De vorderingen worden dan ook afgewezen.

S. Zonneveld, december 2025

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2101

Zaaknummer: 200.335.759/01

Rechters: P.M. Arnoldus-Smit, A.C. van Campen en mr. Chr.F. Kroes

Advocaten: S.H.O. Aben en B. van Duijn

Wetsartikelen: 6:162 BW, 2:11 BW en 236 Rv

RECHTSPRAAK

Barthel q.q./Bestuurder en beleidsbepaler - Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod. Met wenk

De rechtbank Den Haag stelt vast dat het bestuur van de gefailleerde vennootschap zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld, vanwege de schending van de boekhoudplicht, en dat aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De formeel bestuurder is aansprakelijk voor het faillissementstekort van de gefailleerde vennootschap en wordt veroordeeld tot betaling van een voorschot aan de faillissementsboedel. Daarnaast wordt aan de bestuurder een bestuursverbod voor de duur van vijf jaren opgelegd. De vorderingen die de curator heeft ingesteld tegen een andere persoon worden afgewezen. De rechtbank overweegt onder meer dat deze persoon niet kan worden gekwalificeerd als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW.

Elvan Ayerdem gaat in haar wenk in op de vraag hoe de overweging hierover van de rechtbank, onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis, zich verhoudt tot het Red Dragon-arrest.

Inleiding, feiten en vordering

Deze zaak gaat over de vraag of de curator een vordering op gedaagden als statutair bestuurder en (vermeend) feitelijk beleidsbepaler heeft in verband met het faillissement van een besloten vennootschap en of een civielrechtelijk bestuursverbod moet worden opgelegd.

De vennootschap exploiteerde een aannemersbedrijf gericht op bouw- en renovatiewerkzaamheden. De vennootschap was opgericht als voortzetting van de eerdere eenmanszaak van een van de gedaagden (sub 1, 'de Bestuurder'). De Bestuurder is de

bestuurder en enig aandeelhouder van de vennootschap. Hij is daarnaast (indirect) bestuurder van meerdere andere vennootschappen. De andere gedaagde ('Gedaagde sub 2') is (indirect) bestuurder van een andere vennootschap en werd door de curator mede aangemerkt als behorend tot de directie van de vennootschap.

Op 20 december 2022 is de vennootschap failliet verklaard. Het boedeltekort bedraagt ruim € 3 miljoen. De curator heeft vanaf de uitspraak van het faillissement herhaaldelijk verzocht om de volledige administratie en aanvullende informatie. Hoewel de Bestuurder en Gedaagde sub 2 aanvankelijk hun medewerking toezegden, bleef de aanlevering van essentiële stukken lange tijd onvolledig.

De curator constateerde dat belangrijke onderdelen van de administratie ontbraken, waaronder facturen, bouwdoSSIers, fiscale aangiften, kasadministratie en informatie over aanzienlijke leningen aan gelieerde vennootschappen.

De curator betwist dat de Bestuurder aan zijn informatie- en inlichtingenplicht heeft voldaan en heeft melding en aangifte gedaan van faillissementsfraude. Tevens is conservatoir beslag gelegd op vermogensbestanddelen van Gedaagde sub 2 en onder derden, ten laste van Gedaagde sub 2. Een mediationgesprek tussen de curator en Gedaagde sub 2 in september 2024 heeft niet tot een oplossing geleid.

Oordeel

De curator beroept zich primair op artikel 2:248 BW als grondslag voor de aansprakelijkheid van de Bestuurder. De rechtbank stelt vast dat niet is voldaan aan de verplichting van artikel 2:10 BW, dat geen deugdelijke administratie is gevoerd en dat evenmin is voldaan aan de verplichting van artikel 2:394 BW. De rechtbank komt tot het oordeel dat het bestuur zijn taak in de periode van drie jaar voorafgaand aan het faillissement kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en dat vermoed wordt dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De Bestuurder is er niet in geslaagd dit vermoeden te weerleggen; hij heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat andere oorzaken dan het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest.

Ten aanzien van Gedaagde sub 2 stelt de curator dat hij als feitelijke beleidsbepaler van de vennootschap moet worden aangemerkt en daarom gelijkgesteld moet worden met een bestuurder van de vennootschap. Tegen de achtergrond van het beoordelingskader van artikel 2:248 lid 7 BW is de rechtbank van oordeel dat Gedaagde sub 2 niet als feitelijk beleidsbepaler kan worden beschouwd. Het is niet vast komen te staan dat Gedaagde sub 2 bemoeienis had met het bestuur of met de beleidsbepaling binnen de vennootschap. Evenmin was sprake van op gelijke voet met de Bestuurder beslissingen nemen. Hieruit volgt dat

Gedaagde sub 2 niet op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk kan worden gehouden voor het faillissementstekort en dat de overige stellingen van de curator over bestuurdersaansprakelijkheid ten aanzien van Gedaagde sub 2 verder onbesproken kunnen blijven.

De rechtbank oordeelt dat er ook geen grond is om Gedaagde sub 2 op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk te houden voor het faillissementstekort. De rechtbank is van oordeel dat niet is komen vast te staan dat Gedaagde sub 2 onrechtmatig heeft gehandeld jegens de gezamenlijke crediteuren van de vennootschap of dat hem daarvan een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Ook ten aanzien van het bestuursverbod geldt dat de rechtbank ten aanzien van Gedaagde sub 2 geen overtreding van artikel 106a Fw aanneemt en geen bestuursverbod oplegt.

Ten aanzien van de Bestuurder acht de rechtbank de gronden van artikel 106a Fw vervuld en komt zij toe aan oplegging van een civielrechtelijk bestuursverbod. De rechtbank weegt daarbij onder meer mee dat de boekhoudplicht niet is nagekomen, dat de administratie ernstige gebreken vertoont, dat gelden aan de vennootschap zijn onttrokken zonder deugdelijke onderbouwing, dat sprake is van benadeling van schuldeisers en dat de curator melding en aangifte van faillissementsfraude heeft gedaan. Op grond daarvan wordt aan de Bestuurder een bestuursverbod ex artikel 106a Fw e.v. voor de duur van vijf jaren opgelegd, versterkt met een dwangsom per overtreding.

Verder wordt de Bestuurder als de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding, waaronder de kosten van de door de curator ten laste van hem gelegde conservatoire beslagen. De vorderingen van de curator tegen Gedaagde sub 2 worden afgewezen en de curator wordt in diens proceskosten veroordeeld. Het vonnis wordt uitvoerbaar bij voorraad verklaard voor zover het betreft de veroordelingen tot betaling van het faillissementstekort, het voorschot, het bestuursverbod en de proceskosten.

Wenk

De overweging van de rechtbank ten aanzien van de kwalificatie van Gedaagde sub 2 in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW bevat een opmerkelijke afweging. Met verwijzing naar de memorie van antwoord (*Kamerstukken II 1983/84, 16631, nr. 6, p. 24*) overweegt de rechtbank (in r.o. 5.22): *‘Onder feitelijke bestuurders moeten worden begrepen zij die, als ware zij bestuurders, aan de statutaire bestuurders opdrachten geven, die door die bestuurders worden opgevolgd. Voorts moeten onder feitelijke bestuurders worden begrepen personen, al dan niet met een officiële functie in de vennootschap, die haar beleid bepalen met terzijdestelling van het formele bestuur.’* Belangrijk is dat ‘opdrachten geven’ slechts een invulling is en geen constitutief vereiste voor

de kwalificatie van een persoon als feitelijk beleidsbepaler op zichzelf.

Daarnaast is het sinds HR 24 maart 2023 (ECLI:NL:HR:2023:445, *Red Dragon*) duidelijk dat beslissend is of iemand zich ten minste een deel van de bestuursbevoegdheid heeft toegeëigend en zo het beleid heeft bepaald of mede bepaald als ware hij bestuurder (r.o. 3.3 in HR *Red Dragon*); dat kan via opdrachten, maar ook via andere vormen van sturing dan wel het naar zich toetrekken van aangelegenheden die het formele bestuur aangaan, terwijl formele bestuurders gewoon blijven functioneren. Een feitelijke terzijdestelling van het formele bestuur, zoals vermeld in de wetsgeschiedenis, betekent niet dat iemand als 'beleidsbepaler als ware hij bestuurder' in plaats en met uitsluiting van het formele bestuur heeft bestuurd.

De enige nuance is dat de rechtbank de wetsgeschiedenis enigszins 'klassiek' weergeeft door te benadrukken dat ook personen worden bedoeld die het beleid bepalen 'met terzijdestelling van het formele bestuur'. Na het arrest inzake *Red Dragon* moet dat zo worden gelezen dat 'terzijdestelling' niet betekent volledige uitsluiting van het bestuur, maar het zich toe-eigenen van (ten minste) een deel van de bestuursbevoegdheid, naast eventueel nog functionerende formele bestuurders.

E. Ayerdem, december 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:22543

Zaaknummer: C/09/672906 / HA ZA 24-824

Rechters: mr. M.A. Schueler

Advocaten: M. de Haan, A.S. Snel en L.S.E. Prickartz

Wetsartikelen: 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Certificaathouder en bestuurder/Bestuurder STAK – ontslag, statutenwijziging en benoeming bestuurders

Een certificaathouder van een STAK verzoekt onder meer vaststelling van zijn benoeming tot bestuurder, nietigverklaring dan wel vernietiging van zijn vermeende ontslag en van een statutenwijziging, ontslag van de andere bestuurder en benoeming van nieuwe bestuurders. De rechtbank oordeelt dat verzoeker rechtsgeldig (impliciet) is benoemd tot statutair bestuurder. Van een ontslagbesluit is geen sprake geweest. De statutenwijziging is nietig wegens schending van de statutaire besluitvormingsprocedure. Het verzoek tot ontslag van de zittende bestuurder op grond van artikel 2:298 BW wordt afgewezen. De benoeming van een derde bestuurder wordt aangehouden.

Feiten en geschil

Het geschil speelt zich af binnen het familiebedrijf [B] B.V. ('Vennootschap'), een onderneming in de metaalindustrie actief in Europa en Azië die is opgericht door [verweerder 1] ('Bestuurder'). De aandelen van de Nederlandse tak van de Vennootschap zijn ondergebracht in Stichting Administratiekantoor [verweerder 2] ('STAK'). [Verzoeker] ('Certificaathouder') is een van de drie kinderen van de Bestuurder en houdt, evenals zijn zus [J], certificaten van aandelen in STAK. In het kader van bedrijfsopvolging zijn vanaf 2011 de aandelen van de Vennootschap gecertificeerd en zijn de certificaten verdeeld over de Certificaathouder en diens zus, terwijl de Bestuurder aanvankelijk enig bestuurder bleef van STAK. In 2017 werd de Certificaathouder benoemd als additionele bestuurder van STAK.

In de jaren na de certificering zijn de familieverhoudingen verslechterd. In 2018 heeft [J] aangegeven uit de groep te willen treden, waarna de onderlinge verhoudingen verder zijn geëscaleerd. In de daaropvolgende periode zijn diverse juridische en feitelijke stappen gezet, waaronder het uitschrijven van de Certificaathouder als bestuurder bij de Kamer van

Koophandel en het wijzigen van de statuten van de STAK. De Certificaathouder stelt dat zijn ontslag niet rechtsgeldig is en dat de statutenwijziging zonder zijn instemming is doorgevoerd. De Certificaathouder verwijt de Bestuurder tot slot onvoldoende de belangen van de STAK en de Vennootschap te hebben behartigd en stelt dat de Bestuurder om die reden moet worden ontslagen. De Bestuurder betwist deze verwijten en stelt dat alle besluiten correct zijn genomen en dat hij steeds binnen de grenzen van zijn bestuursautonomie heeft gehandeld.

Verzoek en behandeling

De Certificaathouder verzoekt de rechtbank om te verklaren voor recht dat hij rechtsgeldig is benoemd tot bestuurder van de STAK, het besluit tot zijn ontslag als bestuurder nietig te verklaren of te vernietigen, de statutenwijziging nietig te verklaren of te vernietigen, de Bestuurder te ontslaan als bestuurder van de STAK en nieuwe bestuurders te benoemen. De Bestuurder voert verweer en vraagt om afwijzing van alle verzoeken.

De rechtbank stelt voorop dat het benoemingsbesluit van de Certificaathouder tot bestuurder van de STAK geen vormvereisten kent; de wet en de statuten staan een impliciet benoemingsbesluit toe. Uit de overgelegde stukken en de verklaringen ter zitting blijkt dat de Bestuurder in 2017 heeft ingestemd met de inschrijving van de Certificaathouder als bestuurder bij de Kamer van Koophandel, en dat hij zich er destijds van bewust was dat hij samen met de Certificaathouder het bestuur van STAK vormde. De rechtbank concludeert dan ook dat de Certificaathouder in 2017 rechtsgeldig is benoemd tot statutair bestuurder van de STAK.

Ten aanzien van het ontslagbesluit overweegt de rechtbank dat er geen rechtsgeldig ontslagbesluit is genomen. Het enkele uitschrijven van de Certificaathouder als bestuurder bij de Kamer van Koophandel is onvoldoende; er is geen formeel besluit tot ontslag genomen door de gezamenlijke overige bestuurders, zoals de statuten voorschrijven. Het verzoek tot nietigverklaring of vernietiging van het ontslagbesluit wordt daarom afgewezen.

Wat betreft de statutenwijziging stelt de rechtbank vast dat deze niet met algemene stemmen in een vergadering van alle bestuurders is genomen, zoals de statuten vereisen. De Bestuurder heeft de wijziging zelfstandig doorgevoerd, zonder instemming van de Certificaathouder. Dit levert een fundamenteel totstandkomingsgebrek op, waardoor de statutenwijziging nietig is.

Het verzoek tot ontslag van de Bestuurder als bestuurder van de STAK wordt afgewezen. De rechtbank hanteert hierbij de strenge maatstaf van artikel 2:298 BW: ontslag is slechts mogelijk bij verwaarlozing van de taak, andere gewichtige redenen of ingrijpende wijziging van omstandigheden. De rechtbank stelt vast dat de door verzoeker gemaakte verwijten grotendeels betrekking hebben op handelingen van verweerder in andere hoedanigheden dan

die van STAK-bestuurder, of onvoldoende zijn onderbouwd en niet van zodanige ernst dat ontslag gerechtvaardigd is. De rechtbank acht het handelen van de Bestuurder niet in strijd met het statutair omschreven doel van de STAK en ziet geen aanleiding voor ontslag.

De rechtbank constateert ten slotte dat het bestuur van STAK uit drie natuurlijke personen dient te bestaan, terwijl er na het vertrek van [J] en de ontstane conflicten slechts twee bestuurders zijn. Er is dus sprake van een vacature. De rechtbank wijst het verzoek tot benoeming van een door de Certificaathouder voorgedragen bestuurder af en verzoekt partijen gezamenlijk een derde bestuurder voor te dragen die bereid is tegen een onkostenvergoeding toe te treden. Indien partijen hier niet uitkomen, zal de rechtbank een onafhankelijke derde bestuurder benoemen, waarbij partijen zich mogen uitlaten over de hoogte van de vergoeding en de fiscale consequenties daarvan.

Tot slot bepaalt de rechtbank dat iedere partij de eigen proceskosten draagt, gelet op de familie- en zakelijke verhoudingen. Verdere beslissingen, waaronder de benoeming van een derde bestuurder, worden aangehouden.

D.L. Westerbeek, december 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 29-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:6626

Zaaknummer: C-01-405703 - EX RK 24-101

Rechters: I.L.P. Crombeen, M.F.M.T. Franke en E.C. Zandman

Advocaten: M.J.W. van Ingen, G.C. Vergouwen en E.A.M. Janssen

Wetsartikelen: 2:14 BW, 2:15 BW, 3:33 BW, 2:298 BW, 2:299 BW, 2:291 lid 3 BW en 2:291 lid 6 BW

RECHTSPRAAK

Wederzijds verzoek tot uitstoting; één van beide verzoeken wordt toegewezen

Twee aandeelhouders met ieder een belang van 50% dienen bij de OK een verzoek tot uitstoting van de andere aandeelhouder in. De OK wijst één van de verzoeken toe en de ander af, omdat de verwijten die aan de ene aandeelhouder te maken zijn, zwaarder wegen dan de verwijten die aan de andere aandeelhouder kunnen worden gemaakt. De OK treft minder vergaande voorlopige voorzieningen dan verzocht, omdat de schorsing van één van beide bestuurders niet in het belang van de vennootschap is.

Inleiding

Twee aandeelhouders ('Aandeelhouder 1' en 'Aandeelhouder 2', gezamenlijk: 'Aandeelhouders') houden ieder via hun respectievelijke holdings 50% van de aandelen in het kapitaal van een vennootschap ('Vennootschap'). De Vennootschap houdt alle aandelen in twee werkmaatschappijen, een bouwbedrijf en een houtdrogerij. De echtgenote van Aandeelhouder 2 is een nicht van Aandeelhouder 1. Beide Aandeelhouders vormen gezamenlijk het bestuur van de Vennootschap. De Vennootschap is enig bestuurder van de werkmaatschappijen. Het bouwbedrijf en de houtdrogerij zijn gevestigd op hetzelfde bedrijfsterrein. De Vennootschap huurt dit terrein van Beheer B.V. ('Beheer') en stelt het terrein ter beschikking aan het bouwbedrijf en de houtdrogerij. Beide dienen daarvoor ieder voor de helft een huurvergoeding voor het gebruik van het terrein aan de Vennootschap af te dragen. Beheer is eigendom van (familie van) de Aandeelhouders.

Gezamenlijke vertegenwoordigingsbevoegdheid

De bestuurders zijn alleen gezamenlijk bevoegd de Vennootschap te vertegenwoordigen. Op verzoek van Aandeelhouder 1 is in een later stadium afgesproken dat op voorhand wordt overlegd over investeringen boven een bepaald bedrag.

Samenwerkingsovereenkomst

De Aandeelhouders hebben bij de oprichting van de Vennootschap een samenwerkingsovereenkomst ('Samenwerkingsovereenkomst') gesloten. Daarin is bepaald dat de Aandeelhouders niet in concurrentie met de Vennootschap en de werkmaatschappijen mogen treden en niet betrokken mogen raken bij aanverwante of soortgelijke ondernemingen. Geschillen worden beslecht door drie adviseurs.

Managementovereenkomst

De Aandeelhouders hebben bij de oprichting van de Vennootschap ieder een managementovereenkomst met de Vennootschap gesloten. Op grond daarvan hebben zij recht op een managementvergoeding.

Praktijk

In de praktijk hebben de beide Aandeelhouders niet gehandeld overeenkomstig de gezamenlijke bevoegdheidsverplichting. Aandeelhouder 1 voert de leiding over houtdrogerij en Aandeelhouder 2 over het bouwbedrijf. De zonen van Aandeelhouder 2 zijn in dienst van het bouwbedrijf.

Eén van de zonen van Aandeelhouder 2 voert een aannemersbedrijf ('Aannemersbedrijf'), dat is gevestigd op het woonadres van deze zoon. Het Aannemersbedrijf heeft één klant, het bouwbedrijf. Het bedrijf ('Giva') van een zoon van Aandeelhouder 1 is gevestigd op het bedrijfsterrein.

Het bouwbedrijf en de houtdrogerij hebben beide een achterstand bij de betaling van de gebruiksvergoeding voor het bedrijfsterrein. De Vennootschap heeft een huurschuld aan Beheer en is nalatig in het betalen van de management fee.

Het bouwbedrijf heeft bouwmaterialen verkocht waarvan zij de opbrengst niet in de boekhouding en de jaarrekeningen heeft verantwoord.

Tussen het Aannemersbedrijf en het bouwbedrijf hebben transacties plaatsgevonden met nadelige financiële consequenties voor het bouwbedrijf.

Giva heeft transacties met de houtdrogerij gesloten. Hiervoor brengt de houtdrogerij een gebruiksvergoeding bij Giva in rekening.

Ontvlechting

De Aandeelhouders willen tot een ontvlechting van hun belangen komen. Onderhandelingen

zijn niet succesvol gebleken. Beide Aandeelhouders verzoeken uitstoting van de andere Aandeelhouder. De verzoeken worden op basis van artikel 2:336a BW beoordeeld.

Oordeel OK

De OK overweegt dat de feitelijke gang van zaken met betrekking tot de vertegenwoordiging van de Vennootschap en (indirect) de werkmaatschappijen niet aansluit op de juridische structuur. Dit leidt tot spanningen, met name omdat beide Aandeelhouders zonder ruggespraak met de ander namens de respectievelijke werkmaatschappijen transacties zijn aangegaan met de bedrijven van hun respectievelijke zonen. Daarbij is het twijfelachtig of deze transacties in het belang van de werkmaatschappijen zijn.

De OK oordeelt dat het uitstotingsverzoek van Aandeelhouder 1 wel toewijsbaar is en het verzoek van Aandeelhouder 2 niet, omdat de verwijten die aan Aandeelhouder 2 te maken zijn, zwaarder wegen dan de verwijten die aan Aandeelhouder 1 kunnen worden gemaakt. De OK licht dit oordeel toe aan hand van een analyse van de verschillende transacties die zijn gesloten.

De OK concludeert dat Aandeelhouder 2 door haar gedragingen het belang van de Vennootschap zodanig heeft geschaad dat het voortduren van haar aandeelhouderschap in redelijkheid niet kan worden geduld. Dat geldt niet voor de gedragingen van Aandeelhouder 1, omdat Aandeelhouder 2 wetenschap heeft van het bestaan van Giva, de aanwezigheid van Giva op het bedrijventerrein, Aandeelhouder 2 voorheen nooit heeft geklaagd over deze situatie en over de transacties tussen Giva en de houtdrogerij. Aandeelhouder 1 heeft daarentegen wel geklaagd over de voor het bouwbedrijf nadelige verwevenheid tussen het Aannemersbedrijf en het bouwbedrijf, Aandeelhouder 2 reageerde niet op deze klachten en het schadelijke handelen van Aandeelhouder 2 vond heimelijker en structureler plaats dan het (mogelijk) schadelijk handelen van Aandeelhouder 1.

De OK treft minder vergaande voorlopige voorzieningen dan verzocht. De OK vindt de schorsing van Aandeelhouder 2 als bestuurder niet in het belang van de Vennootschap, omdat deze de dagelijkse leiding over het bouwbedrijf heeft en Aandeelhouder 1 deze rol niet kan overnemen. De OK treft als voorlopige voorziening een verbod, op straffe van een dwangsom, om zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de ander namens de Vennootschap of de werkmaatschappijen nieuwe rechtshandelingen boven een bepaald bedrag aan te gaan. Op deze wijze is voldoende gewaarborgd dat geen onrechtmatige onttrekkingen of concurrerende activiteiten meer plaatsvinden.

De OK houdt de benoeming van een deskundige voor de prijsbepaling op verzoek van partijen aan.

A.M. Dumoulin-Siemens, december 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2912

Zaaknummer: 200.352.624/01 OK

Rechters: A.P. Wessels, A.W.H. Vink, W.A.H. Melissen, A.J.C.C.M. Loonen en F. Marring

Advocaten: M. Mussche en M.B. Bollen

Wetsartikelen: 2:336a BW en 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Wanbeleid bij Centric

De OK verstaat dat bij Eukairos Holding B.V. (voorheen: Centric Holding B.V.) in de periode van 1 januari 2018 tot 3 november 2022 sprake is geweest van wanbeleid. De one-tier board-governance van deze structuurvennootschap heeft in de praktijk onvoldoende tegenwicht geboden tegen de dominante invloed van Sanderink, grootaandeelhouder en (formeel) niet-uitvoerend bestuurder, die feitelijk de leiding naar zich toetrok en kritische bestuurders buitenspel zette. Centric is daardoor meegezogen in een escalerend privéconflict van Sanderink, hetgeen niet alleen reputatieschade veroorzaakte, maar ook tot problemen in de dagelijkse aansturing en tot grote onrust binnen de organisatie leidde. De OR is bij benoeming en het (feitelijke) vertrek van bestuurders herhaaldelijk niet tijdig betrokken. De OK houdt Sanderink, zijn houdstervenootschap en Van Rijbroek (zijn echtgenote) gezamenlijk verantwoordelijk voor het wanbeleid; daarnaast acht zij een niet-uitvoerend bestuurder en een werknemer medeverantwoordelijk en een tweede niet-uitvoerend bestuurder in mindere mate. Als eindvoorzieningen ontslaat de OK Sanderink definitief als bestuurder, blijven de OK-bestuurders aan en blijven de aandelen nog twee jaar ten titel van beheer bij de beheerder. Verzoeken tot vernietiging van décharge- en schorsingsbesluiten wijst de OK af wegens gebrek aan (voldoende) belang.

Feiten

Centric levert (maatschappelijk) vitale IT-dienstverlening. In de onderzochte periode functioneerden de beoogde checks-and-balances van het one-tier board onvoldoende. Sanderink oefende, ondanks zijn formeel niet-uitvoerende positie, feitelijk bepalende invloed

uit op de besluitvorming en de aansturing. Van Rijbroek had geen formele rol binnen Centric, maar trad welbewust en structureel op als penvoerder en vertegenwoordiger van Sanderink, ook richting belangrijke interne en externe stakeholders. Tegelijkertijd is de OR herhaaldelijk niet tijdig of onvoldoende betrokken bij besluiten over de samenstelling van het bestuur.

Verzoeken in de tweede fase

Centric Holding verzocht in deze tweede fase om vaststelling van wanbeleid, ontslag van Sanderink als bestuurder, benoeming/voortzetting van een uitvoerende en een niet-uitvoerende OK-bestuurder, voortzetting van het aandelenbeheer, vernietiging van déchargebesluiten en een kostenregeling ex artikel 2:357 lid 6 BW.

De advocaat-generaal ondersteunde deze verzoeken en verzocht aanvullend vernietiging van het besluit tot schorsing van een niet-uitvoerend bestuurder.

De beheerder van aandelen diende bij verweerschrift óók een zelfstandig tegenverzoek in om vast te stellen wie voor het wanbeleid verantwoordelijk is; de OR deed hetzelfde, voor het geval de beheerder niet-ontvankelijk zou zijn. De OK acht zowel de beheerder als de OR ontvankelijk in hun zelfstandige verzoeken. Het aanwijzen van verantwoordelijken voor eventueel gebleken wanbeleid is immers één van de doeleinden van het enquêterecht. Op grond van artikel 282 lid 4 Rv mag een belanghebbende een zelfstandig verzoek indienen, zolang dit verzoek betrekking heeft op het oorspronkelijke verzoek. De in artikel 2:355 lid 2 BW genoemde termijn staat daaraan volgens de OK niet in de weg, ook al is het verweerschrift waarin tevens een zelfstandig tegenverzoek is opgenomen pas na afloop van die termijn ingediend. Dit heeft zo te gelden omdat dit tegenverzoek niet strekt tot het treffen van (aanvullende) voorzieningen, maar tot vaststelling van verantwoordelijkheid voor uit het onderzoeksverslag gebleken wanbeleid.

Oordeel OK en verantwoordelijkheid

Volgens de OK blijkt uit het onderzoeksverslag dat in de periode 2018–2022 sprake is geweest van wanbeleid. De kern van haar overwegingen is dat de governance onvoldoende tegenwicht bood tegen feitelijke machtsconcentratie en dat de vennootschappelijke besluitvorming daardoor structureel werd vermengd met Sanderinks privéconflict, waardoor het belang van de onderneming niet langer vooropstond in de aansturing en besluitvorming. Daarbij is de OR herhaaldelijk niet tijdig betrokken bij besluiten over benoeming en (feitelijk) vertrek van bestuurders.

Sanderink, zijn houdstervennootschap en Van Rijbroek zijn volgens de OK gezamenlijk verantwoordelijk voor dit wanbeleid; Van Rijbroek wordt dit toegerekend, omdat zij bewust en

structureel in en namens Centric optrad. Een niet-uitvoerend bestuurder en een werknemer zijn medeverantwoordelijk en een tweede niet-uitvoerend bestuurder in mindere mate; twee andere functionarissen niet, omdat zij zich in een later stadium aantoonbaar hebben ingespannen om maatregelen te treffen die gericht waren op het afwenden en beperken van de gevolgen van het wanbeleid.

Eindvoorzieningen en kosten

De OK ontslaat Sanderink definitief als bestuurder en laat de door de OK benoemde bestuurders aanblijven. De aandelen blijven nog twee jaar ten titel van beheer bij de beheerder van aandelen. Vernietiging van déchargebesluiten wordt afgewezen wegens gebrek aan voldoende belang (onder meer omdat de onderneming inmiddels is verkocht en een eventuele bate uiteindelijk bij Sanderinks houdstervennootschap terecht zou komen). Vernietiging van een schorsingsbesluit wordt eveneens afgewezen wegens gebrek aan belang omdat de betrokken bestuurder al was teruggetreden. Tot slot treft de OK een ruime kostenregeling op grond van artikel 2:357 lid 6 BW ten gunste van de OK-bestuurders en de beheerder van aandelen, zodat zij hun redelijke (toekomstige) kosten van verweer en bijstand vergoed krijgen.

D.J.C. Meissner, december 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3290

Zaaknummer: 200.343.843/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, J.M. de Jongh, E. Loesberg, S. ten Have en S.M. Zijderveld

Advocaten: I. Spinath, mr. S.E. Streng, O.J.M. van der Bijl, R. le Grand, mr. f.S. van Opstal, C.R. Huisjes, J.A. van de Hel, B.C. Elion, M.A. Wielinga Carvajal en J.C. van Nass

Wetsartikelen: 2:356 BW, 2:357 BW en 2:355 BW

RECHTSPRAAK

De Sage bij i3 continues

Deze (mondelinge) uitspraak ziet op drie procedurele verwikkelingen in het kader van een uittredingsprocedure. De OK wijst een verzoek om tussen te mogen komen en een verzoek om een andere partij op te roepen in vrijwaring af, omdat een verzoekschriftprocedure zich daarvoor volgens de OK niet leent. Tot slot splitst de OK bepaalde ingestelde samenhangende vorderingen af.

Feiten en procesverloop

Vanestate B.V. ('Vanestate') heeft bij verzoekschrift van 3 juni 2025 in de kern (i) een uittredingsvordering ingesteld jegens mede-aandeelhouder Petrias Beheer Vught B.V. ('Petrias') en (ii) diverse 'samenhangende vorderingen' ingesteld tegen Petrias en diverse andere partijen. Vanestate en Petrias zijn beide aandeelhouders in i3 Holding B.V. en indirect in i3 Nederland B.V., bij welke vennootschappen de OK wanbeleid heeft vastgesteld. Petrias werd verantwoordelijk gehouden voor dit wanbeleid (OR 2023-0110).

Bij incidenteel verzoek van 25 juli 2025 hebben Petrias c.s. (bepaalde partijen naast Petrias zelf), samengevat, de OK verzocht:

1. primair: zich onbevoegd te verklaren ten aanzien van de samenhangende vorderingen en de verzochte voorlopige voorzieningen;
2. subsidiair: afsplitsing van de samenhangende vorderingen (voor zover de OK zich bevoegd acht kennis te nemen van de samenhangende vorderingen);
3. meer subsidiair: bepaalde partijen op te mogen roepen in vrijwaring (voor zover de OK de samenhangende vorderingen aan zich houdt).

Dolbeco – eveneens aandeelhouder in i3 – heeft bij als verweerschrift aangemerkte brief van 8 augustus 2025 verzocht te mogen tussenkomen in de zin van artikel 217 Rv en bepaalde

standpunten van Vanestate tot de hare gemaakt.

Diverse partijen hebben vervolgens nog verweerschriften ingediend. Op 16 september heeft de mondelinge behandeling plaatsgehad, waarbij gelet op het spoedeisend belang van de gevraagde tussenkomst, afsplitsing en vrijwaring daarover direct *mondeling* uitspraak is gedaan.

Oordeel OK

Ten aanzien van de door Dolbeco verzochte tussenkomst stelt de OK voorop dat artikel 217 Rv niet van toepassing is in een verzoekschriftprocedure als de onderhavige. Daarentegen zal Dolbeco worden aangemerkt als belanghebbende en als zodanig worden toegelaten tot de procedure. In die hoedanigheid kan zij een zelfstandig tegenverzoek doen door het verzoek van Vanestate gedeeltelijk tot het hare te maken. Haar verweerschrift wordt als zodanig aangemerkt.

Met betrekking tot het verzoek tot afsplitsing stelt de OK voorop dat de OK op grond van artikel 2:343 lid 2 jo. 2:336a lid 6 BW bevoegd is kennis te nemen van vorderingen tussen dezelfde partijen of tussen één der partijen en de vennootschap, die samenhangen met de aan het verzoek tot uittreding ten grondslag gelegde gedragingen. Indien nodig kan de OK vervolgens op grond van artikel 2:343 lid 2 jo. 2:336a lid 7 BW een zaak splitsen als bepaalde (samenhangende) vorderingen zich niet lenen voor gezamenlijke behandeling in één feitelijke instantie. Die mogelijkheid is er onder meer voor gevallen waarin een gezamenlijke behandeling van het uittredingsverzoek en de vorderingen onevenredige vertraging van de uittredingsprocedure *an sich* oplevert.

Dat laatste is in deze zaak het geval volgens de OK, omdat bij een gezamenlijke behandeling van het uittredingsverzoek en de samenhangende vorderingen alleen al vanwege het aantal betrokken partijen, het scala aan vorderingen, de eventuele samenhang met (de uitkomst in) een andere procedure en de wens van Petrias c.s. om andere partijen in de procedure te betrekken, zodanig omvangrijk en complex worden dat een spoedige (eind)beslissing op het uittredingsverzoek onvoldoende gewaarborgd is. De OK leidt de afgesplitste vorderingen in die zin door naar het juiste spoor dat zij bepaalt dat in een andere procedure die loopt ten aanzien van de samenhangende vorderingen kan worden voortgeprocedeerd als ware de vorderingen nooit bij de OK ingediend.

Tot slot wijst de OK het verzoek om bepaalde partijen op te mogen roepen in vrijwaring af, omdat in algemene zin geldt dat een verzoekschriftprocedure zich niet leent voor een oproeping in vrijwaring.

V.M. van Erpers Roijaards, december 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2606

Zaaknummer: 200.355.255/01 OK

Rechters: C.C. Meijer, A.W.H. Vink, J.M. de Jongh, G. Boon en S. ten Have

Advocaten: J. Schröder, J. Oerlemans, T.F.B. Jansen, R. le Grand en T. Clement

Wetsartikelen: 217 Rv en 2:343 lid 2 jo. 2:336a lid 7 BW